

Escribo contra Kavafis.
A cidade vai comigo,
derrotándome.
Estragáronse hai tempo
os trens de proximidade
que levan a Itaca.
Envolto en certezas descubro
que a viaxe é sempre circular.
En espiral adéntrome no labirinto de Morris,
na Illa das Esculturas,
orixe do mapa,
cun soneto de Petrarca na boca:
"si non é amor, ¿que é isto que eu sinto?"
A illapeirao dun porto desaparecido
nos vapores dun río selva.
O río –anaconda amazónica de Pontevedra–
engóleme.
Eu fico extasiado pola trabada mortal.
E recorro as ruínas
cos ollos cheos de escuridade.

Xaime Toxo

PONTEVEDRA

Escribo sobre a cidade para perderme nela.
Escribo para desaparecer,
a miña esperanza é o anonimato.
Escribo contra Kavafis e contra Teseo,
a condena do Minotauro acompáñame.
Os muros da cidade son o meu propio corpo.
As rúas polas que camiño
conforman o palimpsesto das urbes que
habitei.

As mesmas pedras que toco na Ferrería
servíronme de asento en Efeso.
A confusión da Praza das Cinco Rúas
evócame un perdido café do Soho,
onde leo a Rubi.
O eco da miña voz resoando na Pedreira
oíno unha noite de chuvia namorada en Amsterdam.
Sentín o mesmo,
con trinta anos de diferenza,
unha madrugada tras da Basílica de Santa María
que sentado nas escaleiras de San Martiño Pinario,
en Compostela.

